

ŠKOLSTVÍ:

Proč školy v dnešní době nefungují?

Poslední dobou se ve svém okolí stále častěji setkávám se stanovisky tohoto typu: *Přijali jsme do firmy kluka / holku těsně po škole a ona / on nic neumí. Nedokáže vyřešit triviální praktické problémy, neumí se ani zeptat, jak to má udělat.* Když se pídím po podrobnostech, dozvím se, že ač se jedná o absolventa ekonomického oboru, neumí pracovat s Excellem, má problém ovládat Outlook, nedokáže napsat reklamaci, protože neví, jak vypadá. K sečtení čísel 20 a 30 potřebuje kalkulačku a neví, že hlavní město Polska je Varšava. A navíc je takový absolvent přesvědčen o své dokonalosti a nepostradatelnosti.

Nepřekvapuje mě to. Protože na škole ekonomického oboru přijímají, pokusím se popsat příčiny tohoto jevu.

Základní problém je v celkové koncepci základního a středního školství. Škola má dnes děti bavit, má přistupovat individuálně ke každému žákovi a zohledňovat jeho specifické potřeby. V případě středního školství s maturitou se z původně do určité míry výsadních oborů stává záležitost, na kterou má student povinnost. Škola má problém s tím, aby vůbec otevřela ročník, proto bere i žactvo, které by s dříve, za minulého režimu, nedostalo ani na zedníka. Skoro všechna „systémová“ zlepšení se v praxi odehrávají pouze na papíře, řada učitelů neumí vůbec učit... Podíváme-li se na školství jako celek trochu podrobněji.

Základním pojmem dnešního školství je slovo problém. Má ho skoro každý žák. Jeden je dyslektik, druhý dle kalkulačky, třetí má kombinaci obojího a k tomu pochází z Mongolska, čtvrtý je z rozvedeného manželství, pátý je sociálně slabý, šestý je na hranici normálnosti a Aspergerova syndromu. Žáci bez tzv. „problémů“, které si dnešní režim, v diktátu od EU, vyrobil, taříka nejsou. Tím, že byly zrušeny speciální školy, nebyli tito žáci zpracováni odborníky, kteří dokázali řadu projevů eliminovat a čtyřhodinové školení z žádného učitele specialistu neudělá, i když samozřejmě dostane certifikát o tom, že je proškolen. Zažil jsem studenta nástavby s Touretteovým syndromem, který mi při výuce periodicky kokrhal, ale připouštím, že výše popsané komplikace se dají zvládnout.

Jakmile se ale uzavírá klasifikace, jsou tyto problémy velmi často důvodem, proč student prospěje – pokud by neprospěl a stěžoval si, došlápne si na školu Česká školní inspekce, jak je možné, že nedokáže zvládnout někoho se specifickými vzdělávacími potřebami ...

Další potíž je v tom, že základní školy jako celek selhávají na celé čáře (i když vím, že i na nich jsou mnohdy velmi kvalitní učitelé). „Socialistické“ osnovy byly nahrazeny školními vzdělávacími programy. Ty jsou psány podle tzv. rámcových vzdělávacích programů, což je v praxi snůška všeobecných a nicneřikajících keců, které dělají z populace akorát hlupáky, ale chce to EU ... A tak všechno, co bylo z minula je zatracováno, ačkoliv dříve ze škol odcházeli lidé natolik vzdělaní, že když emigrovali tzv. na západ, okamžitě se uplatnili. Není to zvláštní ??

Navíc je dnes doba, kdy je biflování považováno za překonané, požaduje se interpretace. S algebrou či vyjmenovanými slovy se tak žáci toliko zdvořile seznámí, ale učivo se pak již zpravidla neprocvičuje, neboť by to smrdělo memorováním.

Tvůrci školské koncepce si ale neuvědomili, že i na interpretaci potřebují mít určité penzum (nabiflovaných) znalostí. Ve výsledku tak máme v lepším případě stádo žáků ochotné se hádat o čemkoliv, ale nemající sebemenší argument pro nebo proti. Neustálé diskutování, přecházející v permanentní neklid, rozhádanost každého s každým, to je dnešní styl, vnucený nám opět EU a USA.

Prestiž učitelů hraje rovněž významnou roli. Občas zaslechnu v rozmluvě matku, která říká malému, školou povinnému dítěti, že „paní učitelka je kráva“. Byl jsem v vlastní zkušenosti, že je hovězích typů ve školství relativní dostatek, má tato hermeneutika obrovský dopad na možnosti učitele ohledně vzdělávání. Když vám rodič řekne, že je někdo blbec, budete si ho potom vážit a poslouchat ho?

Navíc, byť to osobně nechápu, má i dnes řada hlavně učitelek – problém s výpočetní technikou. Odeslat či přijmout mail je quest pro půl hodiny, většina z nich skončila u kopírek. Na matematice tak zívají žáci dostávají stokrát okopírované slovní úlohy psané ještě na stroji a počítají příklady „Kolik svetrů si můžu koupit za 200 Kčs, když jeden stojí 47 Kčs?“ To prestiži učitele taky nepřidá... minulý měsíc za 47 Kč si dnes nekoupím ani ponožky, natož svetr, asi se někde zatoulaly nuly...

Aby učitelé nebyli za voly z učitelky za krávy, procházejí takřka neustále nějakým školením. Sám jsem jich absolvoval ráno a byla všechna na draka. Lektoři často nevědí, o čem mluví, mají v prezentacích gramatické chyby, či jim zkolabuje u videa zvuk. Zažil jsem na vlastní oči situaci, kdy jsem upozornil lektorku na chybu ve shodě podmětu s přísudkem v promítané prezentaci. Odpověděly mi, že o ní ví, že jí to říkají pokaždé... Co naplat školit se budeme neustále, protože chceme EU a hojně na to přispívá, jen se ptám, proč a co za tím „dobrosrdečstvím“ sakra vězí, no bruselský ouřada si asi potřebuje vylepšit domácí rozpočet ...

Tím se dostávám ke školství střednímu. Již poměrně dlouhou dobu je nekriticky protežováno maturitní vzdělávání. Ono to vypadá ve výroční zprávě hezky, když se napíše, že 75 % studentů dosáhlo na maturitu, ale Gaussova křivka je neúprosná a školy musely jít s požadavky dolů. Krásným příkladem je obor Kosmetička. Kdysi učební obor byl povýšen na obor maturitní. Nechápete? Já také ne. Klasické řemeslo, jenže to bylo dříve a co bylo dříve, všechno je podle EU naprosto špatně! Výsledek? Dívky, které bych ani z oběma zavřenými očima neoznačil za studijní typy, se praly s kuželosečkami v matematice, či se zdravotnou na úrovni biologie člověka na gymplu. To vše na úkor praxe, takže ve výsledku neuměly pořádně ani jedno ani druhé, hlavně, že bude maturita a „bruselák“ si udělá někde zase „pocitivou“ čárku ...

Kapitolou samou pro sebe je pak školení ke státním maturitám. Ty byly s velkou slávou po třináctiletém vyvíjení vypuštěny do světa, aby se na nich, co dva roky, něco měnilo, protože „to nevyhovuje potřebám škol“. Na každou změnu navazuje školení a diplom, přestože se vlastně zkouší pořád to samé. Za každé školení pak dostane pedagog certifikát, podle jejichž počtu se (papírově) hodnotí kvalita učitele – např. bez určitého diplomu nemůže sedět

člověk u maturit, protože se změnil celkový dosažitelný počet bodů za ústní zkoušku ... Taky by všechny ty diplomy měl mít řádně vyvěšené ve školním kabinetu ...

Středních škol je navíc ku počtu potenciálních prváků příliš, takže berou často kohokoliv, aby vůbec otevřely ročník a tím naplnily úvazky učitelů. Prváci, kteří prošli základními školami, jsou pak často nesmírně překvapeni třeba tím, že Litva neleží v Asii nebo tím, že slovo „průsmyk“ je odvozené od slova vyjmenovaného. Aby taky věděli, když vyjmenovaná slova nebiflovali (to EU zakazuje), jako naši předkové, kteří je znali ještě i na smrtelném loži ...

Kolega matikář si tuhle stěžoval, že děti vůbec nechápou zlomky. V zahraničí nemají prváci často ani tu elementární slovní zásobu. Sice umí slova „fuck, bitch a tits“, ale nejsou schopni sesmolit větu „During the holidays I worked in the store“. V globálu však umí všichni plno jazyků, aspoň je to tak prezentováno ...

Pokud se s tím pokusí učitel něco dělat, narazí na nějaký vzdělávací program, neboť opakování vyjmenovaných slov není v učivu, tím pádem ho učitel nemůže zkoušet. Pokud na tom učitel trvá, nastoupí opět inspekce, která učitele uštkne a dá flinkovi za pravdu. A to nedej bože, aby hloupé dítě bylo stejně drzé, jako je zbohatlický otec. To je potom mazec, že si každý kantor svoje kroky předem rozmyslí!

Studenti chodí do školy neradi. Pro ně to není, že maturita není jejich cílem, ale jakousi „povinností“. Musí si tu školu holt sedět, aby dostali „certifikát“. Jelikož se nudí, visí neustále přes mobil na Facebooku nebo na YouTube a o novinky se dělí s lidmi okolo. Pokud jim chce učitel telefon zavazet, dozví se, že na to nemá právo (což je pravda) a jede se dál. Když k tomu připočteme to, že řada učitelů je sice odborně ke svému předmětu vybavena, ale neumí učit, je na práci v nich zaděláno. Předmět je nebaví, tak tam nechodí. Na konci roku pak nejsou klasifikováni, protože neměli docházku, známky či obojí. Následuje zkouška v náhradním termínu, kde student sice nic nepředvede, ale musí dostat čtyřku, aby se nerozpadl kvůli školním úvazkům. Spokojeně pak jede dál a tím, jak snadno mu to jde, demotivují i ty studenty, kteří ještě nějakou aktivitu vyvíjeli. No proč by se měl někdo na čtyřku dřít a chodit do školy, když to jde i takhle?

Zcela specifickou záležitostí jsou pak cizinci. Do školy nastupují zpravidla někdy během základky, která si s nimi neví radu. Navíc jsou tito studenti ze zákona tři pololetí „hájeni“. Potom už je pozdě, protože není čas dohánět učivo (a zpravidla o to ani nestojí). Zažil jsem Rusa, který se mnou komunikoval pomocí kolibřího slovníčku, nebo Mongolku, co si probíranou látku zapisovala do sešitu azbukou... Pokud jim češtinář nabídne pomoc, zdvořile poděkují a tím to skončí...

Takže proč školy nefungují? Je to dáno kombinací několika faktorů. Prvním z nich je odpor k biflování, které bylo označeno slovitnou EU za překonané. Nic na tom, že učitelem národů je náš J.A.Komenský, který ač pokrokový, nic takového nezavrhal. Druhým, pak neustálé zohledňování a rozvíjení (nebo aspoň konzervování) různých poruch učení či „problémů“. Třetím je naprostý nezájem většiny žáků a studentů o studovaný obor.

Trochu vnímají výsledek, který jim často určili rodiče, ale nejsou schopni a ochotni pro něj sami něco dělat. Současná generace náctiletých je zvyklá na okamžitý efekt, přesně podle USA – jen první má cenu! Přidám si někoho do přátel – jsme přátelé. Mám chuť na pizzu –

nechám si ji přivést do školy. Pro řadu z nich je *dlouhodobější úsilí* naprosto sprosté slovo. To se prostě nenosí! Čtvrtým faktorem je pak fakt, že i když učitel chce žákům „šlápnout na krk“, je nakonec vždycky na straně poražených, protože si lemplové stěžují na České školní inspekci a tam jim dá za pravdu každý. Teplé místečko je teplé místečko ... Jeden příklad za všechny. Kamarádka učila na škole, kam přišla holka z Arménie s poruchami chování. Běhala po škole s nožem, vyhrožovala spolužákům zabitím, včetně jejich rodin, učitelům nadávala do čů*áků... Když se ji pokusila škola vyloučit, podala si rodinka stížnost. Zřizovatel si na školu došlápl s tím, jak je možné, že nedokáže integrovat někoho z jiného civilizačního okruhu ...

Takže se nedivme tomu, co ze škol vychází, v čem jsme nuceni žít a čím do budoucna musíme počítat. A to do takto „fungujících“ tříd, kde už to většina učitelů sobě vzdala a je vnitřně znechucena (když se ještě přihlédne k finančnímu podrobení), přijde novela školského zákona, do běžných tříd budou přicházet žáci s těžkými zdravotními postiženími a ve velké míře s těžkým zdravotním postižením. Přeje si to opět EU a její právní rozkaz, a naše ministerstvo není proti, tak to tak bude a my ostatní, „těšme se“!

To jsme, přátelé, chtěli?! Já tedy ne, komunistou jsem nikdy nebyl a svoje vzdělání jsem nabyl poctivě s trvalými vědomostmi ...

dezinformace